

Shamsur Rahman

Blizu železniške proge

V jutranjem mraku se odpravim k železniški progi,
 stojim ob njej, včasih počakam,
 pogled mi zaokroži po stvarih okoli –
 slava divjih cvetov, grmičev, nekaj dreves
 globoko, nedoumno.
 Pogosto pridem sem, a še nikoli
 nisem dočakal, da bi mimo peljal vlak. Vračam se, sam,
 načrpan s praznino opuščene proge
 v duši. Kraj brez ventilov
 prepušča tišino Kanovih rož.
 Hrom moški s kovčkom v roki,
 hodi ob progi,
 gospa, o kateri nihče ne poje, mu zamišljeno sledi,
 razcvetela v tihi lepoti. Le kam gresta,
 bosta poniknila v megleni množici?
 Zaradi koga sem prišel sem ob sončnem zahodu,
 v pomanjkanju človečnosti, tu pogosto drhti od napetosti
 izgubljenih poti, neustrašen ljubimec
 se je poslovil, pustil neoznačene ključke.
 V stoječih mlakah iščem bisere.
 Žalost mi polni srce kot nečista ljubezen,
 spomini se dvigajo na površje kot vodne rastline,
 ptica brez prijateljev skovika v bolečini.
 Ali nimam oditi nikamor drugam, kot da se neprestano
 vračam v hišo duhov,
 v kateri žarek svetlobe žari kot rana,
 moja ušesa koprnijo po zvokih korakov
 nekoga, ki prihaja; kako napeti se zdijo!
 Nekega dne zaslišim plaz zvokov, vlak,
 pohitim, a ne najdem sledi o progi, nikjer.